

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Pavla Simona a soudců JUDr. Marie Žiškové, JUDr. Romana Fialy, JUDr. Michala Mazance, JUDr. Pavla Pavlíka a Mgr. Radovana Havelce, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu**, se sídlem v Praze 9, Sokolovská 219 (adresa pro doručování: poštovní příhrádka 02, 225 02 Praha 025), na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Obvodním soudem pro Prahu 1**, a dalších účastníků sporu vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 16 C 157/2012, ve věci žaloby o zaplacení 75 600 Kč s příslušenstvím: žalobkyně **T-Mobile Czech Republic, a. s.**, se sídlem v Praze 4, Tomíčková 2144/1, IČ 64949681, a žalované **Kolektiva s. r. o.**, se sídlem v Praze 1, Týnská 632/10,

t a k t o :

- I. **Příslušný** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 16 C 157/2012, o zaplacení 75 600 Kč s příslušenstvím, **je s o u d.**
- II. Usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 11. 2. 2013, čj. 16 C 157/2012 – 13, **se z r u š u j e.**

O d ů v o d n ě n í :

Podáním doručeným dne 2. 4. 2014 zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, navrhl Český telekomunikační úřad tomuto senátu rozhodnutí sporu o pravomoc podle ustanovení § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb., který vznikl mezi ním a Obvodním soudem pro Prahu 1 ve věci žaloby o zaplacení částky 75 600 Kč s příslušenstvím.

Z předloženého spisu vyplynuly následující skutečnosti:

Žalobkyně (společnost T-Mobile Czech Republic, a.s.), podala proti žalované dne 12. 10. 2012 u Obvodního soudu pro Prahu 1 žalobu na zaplacení částky 75 600 Kč s příslušenstvím. Uvedla, že žalovaná si objednávkou ze dne 13. 6. 2011 u žalobkyně závazně objednala šíření reklamy, přičemž reklamním kanálem byla žalovanou zvolena reklamní SMS. Termín, po který měla být reklama šířena, byl rozčleněn na dvě části. Kampaň cílená na iPhone telefony měla být šířena od 20. 6. 2011 do 24. 6. 2011. Kampaň

cílená na Android telefony měla být šířena od 18. 7. 2011 do 22. 7. 2011. Žalobkyně z uzavřené smlouvy plnila a zaslala v uvedených termínech 20 000 ks reklamních SMS uživatelům iPhone a 30 000 ks reklamních SMS uživatelům Android, celkem tedy 50 000 ks reklamních SMS. V objednávce se žalovaná v souladu s čl. V odst. 1 Obchodních podmínek reklamních kanálů (dále jen „obchodní podmínky“) zavázala uhradit žalobkyni odměnu za poskytnutí reklamního prostoru ve výši 105 000 Kč bez DPH, tj. 126 000 Kč s DPH. Žalovaná zaplatila část ceny ve výši 50 400 Kč; zbývajících částku ve výši 75 600 Kč přes telefonické a písemné upomínky žalovaná neuhradila.

Obvodní soud pro Prahu 1 usnesením ze dne 11. 2. 2013, čj. 16 C 157/2012 – 13, rozhodl o zastavení řízení (výrok I.) s tím, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu (výrok II.); současně rozhodl o nákladech řízení (výrok III.) a o vrácení části zaplaceného soudního poplatku žalobkyni (výrok IV.). V odůvodnění konstatoval, že podle § 103 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“) soud přihlíží kdykoliv za řízení k tomu, zda jsou splněny podmínky řízení, za nichž může rozhodnout ve věci samé. V posuzovaném případě je předmětem řízení zaplacení ceny za šíření reklamy formou sms zpráv prostřednictvím reklamních kanálů žalobkyně zřízených v rámci veřejné komunikační sítě elektronických komunikací, jíž je žalobkyně zřizovatelem a provozovatelem. To vše se děje na základě smlouvy uzavřené mezi žalobkyní jako podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací na straně jedné a žalovanou jako uživatelem na straně druhé. S ohledem na § 129 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích, je k projednání a rozhodnutí sporu příslušný Český telekomunikační úřad, jelikož předmětem řízení je spor týkající se povinností uložených dle § 64 odst. 1 citovaného zákona. Proto soud řízení zastavil pro nedostatek pravomoci soudu (§ 104 odst. 1 o. s. ř.) a věc postoupil Českému telekomunikačnímu úřadu.

Český telekomunikační úřad (navrhovatel) následně podal zvláštnímu senátu návrh k rozhodnutí negativního kompetenčního sporu. Uvedl, že žalovaná v dané věci není účastníkem ani uživatelem veřejně dostupné služby elektronických komunikací, jak pro existenci pravomoci rozhodnout spor požaduje § 129 odst. 1 ve spojení s § 2 písm. a) a b) zákona o elektronických komunikacích. Objednávka reklamního kanálu za účelem šíření reklamy není smlouvou o poskytování veřejně dostupné služby elektronických komunikací dle § 63 zákona o elektronických komunikacích, nýbrž pouze ujednáním o šíření reklamy, byť prostřednictvím sítě elektronických komunikací. Žalovaná rovněž nebyla v souvislosti s objednanou službou účastníkem jakékoliv telefonní stanice žalobkyně. Dále poskytnuté reklamní služby nelze považovat za služby elektronických komunikací dle § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích, nýbrž za služby, které nabízí obsah prostřednictvím sítě a služeb elektronických komunikací. Úhrada za tyto služby proto není povinností uloženou § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Jelikož žalovaná není účastníkem ani uživatelem veřejně dostupné služby elektronických komunikací a současně se spor netýká povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě, nemá navrhovatel pravomoc rozhodnout předložený spor dle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Navrhovatel doplnil, že k rozhodnutí sporu není příslušný ani dle § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, neboť žalovaná není osobou vykonávající komunikační činnost. Navrhovatel uzavřel, že k projednání a rozhodnutí sporu je příslušný soud.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním úřadem a obecným soudem se zvláštní senát řídil následující úvahou:

S účinností od 1. ledna 2003 se postupuje při kladných nebo záporných kompetenčních sporech o pravomoc nebo věcnou příslušnost vydat rozhodnutí podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů. Stranami takového sporu jsou podle § 1 odst. 1 citovaného zákona a) soudy a orgány moci výkonné, územní, zájmové nebo profesní samosprávy, b) soudy v občanském soudním řízení a soudy ve správním soudnictví.

Kladným (pozitivním) kompetenčním sporem je podle § 1 odst. 2 citovaného zákona spor, ve kterém si jedna strana osobuje pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků, o níž bylo druhou stranou vydáno pravomocné rozhodnutí; záporným (negativním) sporem je podle téhož ustanovení spor, ve kterém jeho strany popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků.

Obvodní soud pro Prahu 1 v předcházejícím soudním řízení popřel svou pravomoc věc rozhodnout a rovněž navrhovatel popírá svou pravomoc ve věci rozhodnout poté, co mu byla věc postoupena; zvláštní senát konstatuje, že se v posuzované věci jedná o negativní (záporný) kompetenční spor, k jehož projednání a rozhodnutí je povolán zákonem č. 131/2002 Sb.

Zvláštní senát rozhoduje o kompetenčním sporu podle skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. č. 485/2005 Sb. NSS).

Navrhovatel (též „Úřad“) je zřízen podle § 3 zákona o elektronických komunikacích jako ústřední správní úřad pro výkon státní správy ve věcech stanovených tímto zákonem, včetně regulace trhu a stanovování podmínek pro podnikání v oblasti elektronických komunikací a poštovních služeb.

Ustanovení § 108 odst. 1 písm. g) zákona o elektronických komunikacích zakládá pravomoc Úřadu rozhodovat ve sporech tam, kde tak stanoví tento zákon; pravidla pro rozhodování účastnických sporů obsahuje zákon v § 129 odst. 1: *„Úřad rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě. Úřad rovněž rozhoduje spory v případech, kdy na straně osoby vykonávající komunikační činnost (§ 7) nebo účastníka, popřípadě uživatele, došlo ke změně na jinou osobu, zejména z důvodu postoupení pohledávky, převzetí dluhu, přistoupení k závazku.“*

Podle ustáleného výkladu zvláštního senátu (srov. např. usnesení ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009 - 12, dostupné na www.nssoud.cz) je třeba současného naplnění dvou podmínek k tomu, aby byla dle výše citovaných pravidel první věty § 129 odst. 1 založena pravomoc navrhovatele rozhodnout účastnický spor.

První podmínkou je osobní předpoklad spočívající jednak na straně osoby, která musí vykonávat komunikační činnost, již se podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích rozumí „a) zajišťování sítí elektronických komunikací, b) poskytování služeb elektronických komunikací, c) provozování přístrojů dle § 73 citovaného zákona“; službou elektronických komunikací se rozumí dle ustanovení § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích „služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášeným sítěmi a poskytovaným službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací“. Osoba účastníka musí splňovat charakteristiku stanovenou § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích („účastníkem se rozumí každý, kdo uzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb“), popřípadě osoba uživatele musí splňovat charakteristiku stanovenou § 2 písm. b) zákona o elektronických komunikacích („uživatel se rozumí každý, kdo využívá nebo žádá veřejně dostupnou službu elektronických komunikací“); veřejně dostupnou službou elektronických komunikací se dle § 2 písm. o) cit. zákona rozumí „služba elektronických komunikací, z jejíhož využívání není nikdo předem vyloučen“.

Druhou nezbytnou podmínkou je věcný předpoklad, jenž vychází z ustanovení „pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě“, přičemž zaplacení ceny je podle § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích jednou ze základních povinností účastníka, popř. uživatele veřejně dostupné služby elektronických komunikací.

Zvláštní senát zkoumal naplnění podmínek rozhodovací pravomoci navrhovatele ve smyslu věty první § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

Z výpisů vycházejících z databáze navrhovatele a z obchodního rejstříku je zřejmé, že žalobkyně je osobou vykonávající komunikační činnost. Žalovanou ovšem nelze považovat za účastníka ani uživatele, neboť s žalobkyní v souvislosti s projednávaným sporem neuzavřela žádnou smlouvu o poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací, resp. takovou službu nevyužívala ani nežádala. Smluvní vztah založený objednávkou reklamního kanálu za účelem šíření reklamy ze dne 13. 6. 2011 nenaplnuje obsahové náležitosti smlouvy o poskytování veřejně dostupné služby elektronických komunikací vymezené v § 63 zákona o elektronických komunikacích. Žalovaná rovněž nebyla (v rámci posuzovaného vztahu) účastnicí žádné telefonní stanice, ani sama jinak nevyužívala či nežádala jiné služby elektronických komunikací (volání, internet, sms či mms zprávy apod.). Skutečnost, že žalovaná neměla postavení účastníka či uživatele, potvrzují i obchodní podmínky. Žalovaná je v obchodních podmínkách (čl. I. bod 1.) označena jako „partner“. Odlišně od ní je v čl. I. bod 11 definován „zákazník“ jako každý, kdo má zájem uzavřít nebo má s žalobkyní uzavřenu smlouvu o poskytování služeb elektronických komunikací či je uživatelem těchto služeb anebo kterému je reklama adresována. Definice osoby zákazníka (kterým žalovaná být nemůže) tak v sobě zahrnuje účastníka a uživatele ve smyslu § 2 písm. a) a b) zákona o elektronických komunikacích.

Žalovaná jako objednatelka šíření reklamy tedy nesplňuje osobní podmínku nutnou pro existenci pravomoci navrhovatele rozhodnout spor.

Naplněna ovšem není ani věcná podmínka. Pravomoc navrhovatele rozhodnout spor v této věci by byla dána, pokud by šlo o spor o zaplacení ceny za služby elektronických komunikací. Z definice služeb elektronických komunikací obsažené v § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích však vyplývá, že službou elektronických komunikací nelze rozumět každou službu, která bude přístupná účastníkovi osobou vykonávající komunikační činnost prostřednictvím její sítě a služeb elektronických komunikací; výjimkou patrnou z formulace citovaného ustanovení jsou služby, jejichž užívání, resp. přístup k jejich obsahu poskytovatel (osoba vykonávající komunikační činnost) zprostředkuje sice svou sítí a prostřednictvím služeb elektronických komunikací, nicméně obsah samotné služby závisí na poskytovateli takové služby.

Zvláštní senát při úvaze o povaze dotčené služby vycházel z podkladů přiložených k žalobě. Z objednávky reklamního kanálu za účelem šíření reklamy ze dne 13. 6. 2011 plyne, že žalobkyně poskytla žalované jako objednateli (zadavateli) reklamy kanál pro její šíření, konkrétně kanál sms. Samotnou reklamu však měla dodat žalovaná. V čl. IV bod 3 obchodních podmínek je uvedeno, že žalobkyně poskytuje žalované na základě smlouvy pouze prostor pro šíření reklamy; vytvoření reklamy si přitom zajišťuje žalovaná. Z daňového dokladu č. 7210010164 ze dne 31. 7. 2011 je patrné, že žalobkyně žalované fakturovala za „mobilní reklamu“. Z uvedených dokumentů je zřejmé, že žalobkyně umožnila žalované, aby prostřednictvím sítě elektronických komunikací žalobkyně a prostřednictvím služby elektronických komunikací (sms) šířila svoje reklamní sdělení. Žalobkyně tak pouze svou sítí a prostřednictvím služby elektronických komunikací zprostředkovala šíření reklamy žalované konkrétním účastníkům či uživatelům. Obsah samotné služby (reklamy) však závisel na žalované, nikoliv na žalobkyni. Zvláštní senát proto shledal, že předmětná služby odpovídá službě obsahu ve smyslu § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích, která podle citovaného ustanovení není službou elektronických komunikací. Spor o zaplacení ceny za takovou službu pak není sporem o plnění povinností uložených na základě zákona o elektronických komunikacích.

Lze tak uzavřít, že v posuzovaném případě žalovaná nemá postavení účastníka či uživatele a poskytnuté služby obsahu nejsou službou elektronických komunikací, jak vyžaduje § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích; pravomoci soudů se tedy tato věc nevymyká, neboť podle § 7 odst. 1 o. s. ř. soudy rozhodují „*spory a jiné právní věci, které vyplývají z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány.*“

Zvláštní senát z uvedených důvodů vyslovil, že k rozhodnutí o věci je dána pravomoc soudu (§ 5 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb., výrok I.). Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb. zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Dalším výrokem proto zvláštní senát zrušil usnesení obvodního soudu, a odstranil tak překážku věci rozhodnuté (výrok II.).

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále tedy bude Obvodní soud pro Prahu 1 pokračovat v řízení o podané žalobě.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. 8. 2014

JUDr. Pavel Simon
předseda zvláštního senátu